

## ISUS VIA ADEVĂRATĂ —Ioan 15:1-8—

**Via adevărată — Legătura noastră ca și coarde în această vie — Fructele pe care le așteaptă Vierul — Felul și cauza curățirii coardelor — Înlăturarea coardelor neroditoare — Coardele uscate au să fie arse — Fructele viei adevărate**

**„Eu sunt via, voi mlădițele” — Ioan 15:5**

După instituirea cinei de amintire, Domnul și apostolii Săi, înafară de Iuda care era dus să-L vândă, au plecat din sala de sus spre grădina Ghetsimani. Vorbirea Domnului din seara de pe urmă e cuprinsă în capitolele 13 și 14, în care spune ucenicilor Săi că El trebuie să se depărteze de la ei și să meargă iar la Tatăl de unde a venit. În drum spre Ghetsimani ucenicii erau întristați din cauză că Domnul le-a povestit întâmplările prin care avea să treacă până când va fi răstignit și omorât. Având în minte despărțirea Sa de ei și privind la experiențele lor viitoare, Domnul le-a dat parabola cu via, pe care tocmai o cercetăm în studiul de față. Unii presupun că aceasta, ca și alte parabole ale Domnului, a fost o lecție sugestionată de ceva ce cu toții au văzut mergând pe cale. Alții cred că ei au trecut pe la poarta Templului, pe care era zugrăvită o vie de aur. Istoricul evreu, Iosepus, spune că această vie avea crengi cât un om de groase. În tot cazul Domnul și apostolii Săi adeseori au văzut această mare vie de aur.

În această parabolă Domnul se arată pe Sine ca reprezentând Via, Tatăl Ceresc ca Vierul, iar ucenicii Săi ca coardele viei. Cuvintele „Via adevărată” dau de înțeles că este și o vie falsă. Aceasta este arătat și în cartea Apocalipsa, în care Domnul a trimis cea din urmă veste poporului Său. Domnul vorbește acolo de culegerea strugurilor din via pământului și aruncarea lor în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu, la sfârșitul acestei vârste evanghelice (Apocalipsa 14:14-20). Probabil în aceste cuvinte a fost o mai adâncă însemnătate decât au putut apostolii să înțeleagă.

### **Via adevărată și via falsă puse în comparație**

Noi care trăim într-un timp când atât via adevărată, plantată de Tatăl ceresc, cât și via falsă a pământului, sunt bine dezvoltate, și avem ocazia să putem înțelege deosebirea dintre aceste două vie și să vedem că via pământului nu e decât o imitație falsă a viei adevărate. În măsura în care vom putea vedea deosebirea dintre aceste două vie, în aceeași măsură vom putea înțelege și parabola Domnului și vom putea trage foloase din ea pentru viața noastră zilnică. Și în felul acesta vom fi mai puțin expuși pericolului de-a fi amăgiți de via falsă, sau de coardele și principiile false, reprezentate în legătură cu dezvoltarea roadelor ei; deoarece via falsă nu stă în nici un înțeles sub îngrijirea vierului divin, Părintele ceresc.

Via pământului e sistemul creștinătății nominale, organizat după înțelepciunea pământească. Coardele ei sunt diferitele secte ale creștinătății. Iar roadele ei constau din catedrale, temple, biserici de lemn și de piatră, tabernacole, capele, orfeline, spitale, respectul politicii pământești, onoruri omenești, averi pământești, poziții sociale, coruri organizate, etc. Această vie e mare și cu influență în lume. Mustul din coardele ei este spiritul lumii, care guvernează toate afacerile ei. Ea produce roade care nu sunt cu totul rele, dar care sunt cu totul pământești, din care cauză sunt mai gustoase, mai apreciate și mai lesne de practicat decât cele cerești. Această vie s-a dezvoltat într-un mod uimitor! Ea are peste trei sute de coarde și peste cinci sute de milioane de adepți sau urmași; și prin averea și prosperitatea ei mare cât și prin numărul și influența membrilor ei, se poate spune că ea stăpânește aproape lumea întreagă.

Mare și minunată este via pământului în ochii oamenilor! Dar timpul secerișului va arăta, că aceste sisteme nominale nu sunt via plantată de Iehova, și că ele, la a doua venire a Domnului, vor fi smulse și aruncate „în teascul mâniei lui Dumnezeu” ca să fie distruse pentru totdeauna, după cum e arătat în Apocalipsa. Acest teasc al mâniei lui Dumnezeu este marele timp de strâmtorare care în oarecare măsură a și început asupra lumii. În decursul acestui timp, via adevărată va fi glorificată, iar rezultatul va fi binecuvântarea tuturor familiilor de pe pământ.

Dar în via adevărată coardele nu sunt secte, nici partide, după cum adversarul a amăgit chiar și pe unii din poporul Domnului să creadă, că aceste sisteme sunt via adevărată. După cum apostolii n-au fost Presbiterieni, Metodști, Luterani, Bapțiști, Catolici, Orientali, etc, tot așa nici unul din poporul Domnului nu trebuie să fie părtaș la aceste sisteme; iar dacă cineva dintre fiii lui Dumnezeu s-au unit cu aceste sisteme, aceasta s-a întâmplat pentru că el a fost orbit de învățăturile false ale adversarului și așa a ajuns în eroare. Apostolii niciodată n-au recunoscut astfel de partide și secte, ci fiecare au fost uniți din inimă cu Domnul, pentru a ține la

credița, speranța, iubirea și devotamentul arătat de Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea nimeni din poporul lui Dumnezeu nu poate zice: „Eu sunt a lui Pavel; eu sunt a lui Petru; eu sunt a lui Apolo”; etc. Sau cu alte cuvinte: „Eu sunt metodist, eu sunt baptist, eu sunt catolic, eu sunt oriental. Noi recunoaștem că acești iubiți Creștini într-adevăr sunt bapțiști, catolici, orientali etc, dar apostolul spune lămurit că ei sunt firești; dând de înțeles că ei nu sunt Creștini decât numai cu numele (1Corinteni 3:1-7). Fiecare, care vrea să fie un creștin adevărat, trebuie să se unească cu Domnul ca și un membru din Corpul Său, ca și o coardă din via adevărată; pentru că fiecare trebuie să aibă în sine mustul viei, Spiritul Sfânt, dacă el vrea să producă roadele adevărate. „Dar dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este a Lui” — 1Corinteni 1:10-13; Romani 8:9.

Mustul sectarian nu are nici o putere de-a produce roadele cerute și căutate de Domnul. El e mai curând o pedică decât o putere în ce privește producerea roadelor. Prin aceasta nu vrem să înțelegem că nici o coardă din via adevărată nu există în sistemele Bisericii nominale, adică în via pământului. Și aceasta o susținem pentru că cunoaștem vocea chemării Domnului: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași cu păcatele ei și să nu primiți din pedepsele ei!” — din marile strămtorări cari au să vină asupra Babilonului de religii, asupra mamei și a fetelor ei. — Apocalipsa 18:1-5.

Fiindcă coardele din via adevărată nu reprezintă denotații sau secte, ci numai indivizi sau persoane singurate, de aceea învățătura parabolice ne arată clar, că Vierul divin nu taie secte sau denotații din via Sa ci numai creștini individuali, oricând și oricine ar fi ei (Vers 2). Toate învățăturile Scripturii ne arată, că legătura noastră cu Domnul și mântuirea noastră este individuală, adică lucru personal, și că noi nu suntem mântuiți ca secte, partide, familii sau organizații, ci noi toți trebuie să fim uniți cu via adevărată, dacă vrem să avem mustul viei, să avem viață, și dacă vrem să fim socotiți membri în Biserica care este Corpul Său, în Biserica a căror nume sunt scrise în cer și nu în cărțile pământești.

### **Diferite ilustrații care ne arată unirea noastră cu Domnul**

Descriind unirea dintre Sine însuși și urmașii Săi consacrați, Domnul nostru ne-a dat o mulțime de ilustrații. Din împărăția mineralelor ne dă o ilustrație prin care ne spune, că noi suntem pietre vii clădiți sub El ca și piatra unghiulară, de la vârf, care, când va fi completă va forma templul Dumnezeului nostru. Din împărăția animalelor ne-a arătat unirea dintre El și urmașii Săi, asemănându-Se pe Sine cu un păstor bun și pe ucenicii Săi adevărați ca oile sub îngrijirea păstorului. Din împărăția vegetalelor ne-a arătat ilustrația cu via, pe care tocmai o studiem -- „Eu sunt via cea adevărată”, la care urmașii Săi sunt coardele. Din familia omenească ne-a dat o ilustrație prin bărbatul și femeia sa și unirea lor deplină în toate afacerile vieții. Din familie ne-a mai dat și o altă ilustrație, arătând pe Dumnezeu ca pe Tatăl; pe El ca pe fratele mai mare, iar pe urmașii Săi ca pe frații Săi. Din Corpul omenesc ne-a dat aceeași ilustrație: Isus e capul Bisericii, iar Biserica e corpul Său, după cum spune apostolul, „Voi dar sunteți trupul lui Hristos și ficare în parte mădularele Lui.” — 1Petru 2:5; Efeseni 2:20-22; 1:22-23; Matei 12:49-50; Evrei 2:11,17; Efeseni 5:30,32; 1Corinteni 12:12,27.

În măsura și claritatea în care credința noastră poate cuprinde aceste declarații și în măsura în care putem recunoaște adevărurile lor, în aceeași măsură vom putea avea și încrederea, că Acela care a început lucrul bun în noi e capabil și voios să-l ducă și la îndeplinire.

Oricine, care din inimă sinceră, credincioasă și ascultătoare poate exercita credință în aceste declarații, acela și-a pregătit și câștigat o putere și har pentru orice timp de nevoie, pentru fiecare oră de încercare și pentru fiecare dificultate și nedumerire. Numai aceia care înțeleg clar unirea dintre Domnul și urmașii Săi, pot recunoaște că toate experiențele vieții prezente „lucrează spre binele lor” — Romani 8:28. Declarația Domnului că unde sunt doi sau trei adunați în numele Său aceștia formează Biserica sau Corpul Său, și că El va fi cu ei spre ai binecuvânta — în măsura în care vor arăta credincioșie din inimă față de El și vor căuta conducerea Sa — ne mai arată și aceea că ori unde sunt doi sau trei din acești membri ai Săi ei reprezintă via adevărată, dacă mustul viei (Spiritul Sfânt) circulă prin toate coardele. În cazul acesta vor putea avea toate binecuvântările coardelor și privilegiile de a produce roadele viei adevărate. Totuși Domnul nu dorește ca noi să înțelegem, că în fiecare grupă care se adună în numele Său va fi o deplină curățire, încât numai coardele adevărate să rămână acolo. Ilustrația Sa ne arată, că El lucrează cu fiecare individual precum și cu toți împreună; și dacă noi vrem să menținem legătura noastră personală cu El, trebuie să primim mustul viei, adică trebuie să primim Spiritul Sfânt, care e singura dovadă că noi suntem ai Săi. Dacă noi nu avem spiritul Său atunci oricare ar fi conducerea noastră pe dinafară nu folosește nimic, fiindcă fără de spiritul său nu suntem ai Lui -- Romani 8:9.

Dacă noi am primit spiritul sfânt într-o inimă bună și onestă, atunci cu siguranță vom primi și îndemnul de-a aduce roadele acestui spirit. Totuși această ilustrație ne arată și aceea, că unii vor deveni coarde adevărate în

vie, dar nu vor avea îndemnul de a produce fructe. Din butucul bun se dezvoltă uneori o coardă puternică și sănătoasă, dar n-are calitățile producătoare de rod. Vierul însă judecă și face deosebire între mugurii care au să producă struguri și între cei ce produc numai frunze. Acele coarde care nu dau muguri de fructe se numesc sterpe, pentru că ele numai consumă mustul viei dar nu produc rodul așteptat de vier. Acestea sunt curățate sau tăiate, ca puterea viei să nu fie irosită numai în arătare pe dinafară, ci să fie conservată pentru scopul ei de-a produce fructe. Aceste coarde sterpe reprezintă o clasă dintre urmașii Domnului — o clasă care în mod egoist și-ar susține dreptatea viei și care face o frumoasă arătare pe dinafară cu frunzele ei late de profesie și pretindere, că ei sunt adevărații urmași ai Domnului, dar care nu se străduiesc și nici n-au de gând să aducă rodul cerut de Domnul, care se poate aduce numai prin jertfă și tăgăduirea de sine și purtarea crucii.

### **Felul curățirii**

Pe lângă coardele sterpe mai sunt și alte coarde, care, cu toate că aruncă muguri de fructe totuși niciodată nu vor aduce roade deplin dezvoltate și coapte, dacă s-ar lăsa să se dezvolte necurățite sau netăiate. De aceea, vierul înțelept, observând mugurul fructului, taie jos subsuorile de la mugur pentru ca coarda să poată aduce mai mult rod. Tot așa se întâmplă și cu noi, dacă, după ce prin credință și consacrare deplină ne-am unit cu Domnul, vrem să aducem roade plăcute Tatălui ceresc. Noi avem nevoie de îngrijirea Vierului pentru ca să putem aduce „mult rod”, și pentru ca rodul ce-l aducem să fie spre plăcerea Tatălui, trebuie să fie mult, curat, bun și valoros. Totuși, toate coardele trebuie să înțeleagă felul sau metoda Domnului de curățire, altfel se vor descuraja și nu vor putea aduce roadele cerute ale Spiritului Sfânt.

Vierul mare și înțelept curățește coardele în Cristos în diferite feluri. Condițiile de a deveni coarde în această vie, sau membri în corpul lui Cristos, nu sunt amăgitoare, și fiecare dintre acești binecuvântați primesc aceste condiții de bună voie, și anume: „deplină consacrare”. Ce înseamnă o deplină consacrare? Ea este arătată clar în conducerea Domnului și Capului nostru. Isus când a fost de treizeci de ani a venit înaintea Părintelui la Iordan, și a zis: „Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule” (Evrei 10:7). La această dată a făcut El o deplină consacrare față de voia Părintelui ceresc, și de aceea în tot timpul de trei ani și jumătate îl aflăm susținând: „căci M-am coborât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui care M-a trimis”. (Ioan 6:38) Tocmai așa se întâmplă și cu urmașii Săi adevărați, ei asemenea se predau voinții Tatălui ceresc, împreună cu toate drepturile, privilegiile și talentele lor pământești. De aici înainte ei s-au obligat să nu mai facă voia lor, ci a Părintelui ceresc. Și ce e voia Părintelui cu privire la această clasă? Ah, ea este arătată clar în textul nostru, că ei să aducă mult rod. Și pentru ca să poată aduce rod mult Vierul înțelept îi curățește de toate ramurile și subsuorile care împiedică dezvoltarea rodului. Câteodată îi dezbracă de averi pământești, altădată îi împiedică de a-și duce la îndeplinire planurile și hotărârile lor, care nu sunt favorabile pentru dezvoltarea roadelor cerute, altădată permite asupra lor persecuții și defăimări ca să le doboare faima și renumele; de asemenea permite ruperea prieteniiilor pământești, care împiedică aducerea „rodului mult” dorit de Părintele ceresc — Iacov 4:4; 1:2-4.

Având în vedere felul de procedură al Vierului înțelept, trebuie să fim foarte atenți ca să nu murmurăm când El curățește ramurile care pe dinafară sunt frumoase, dar care totuși împiedică dezvoltarea roadelor cerute, ci mai curând să medităm la aceea că, potrivit cu făgăduința Cuvântului lui Dumnezeu, toate experiențele lucrează împreună spre binele acelora care-l iubesc pe El mai presus de toate — să ne gândim la coardele adevărate care produc roade în via adevărată (Romani 8:28). În loc ca aceste curățiri să ne cauzeze descurajare, dacă sunt înțelese potrivit, ele ne sunt izvoare de încurajare. Noi vedem că Dumnezeu a lăsat lumea de capul ei pentru un timp, și via pământului nu e curățită de El; iar când noi primim aceste curățiri speciale, ele sunt dovezi că Tatăl însuși ne iubește. Dacă noi, după ce am devenit coarde în via adevărată, suntem lăsați în pace, fără nici o încercare, atunci putem fi siguri că nu suntem din clasa aleasă, întocmai după cum ne spune apostolul Pavel. — Evrei 12:5-11.

### **„Voi sunteți curați acum”**

Aplicând aceasta lecție la ucenicii Săi, Domnul a dat de înțeles că, curățirea potrivită a fost făcută între ei, și că prin îndurarea divină ei au fost curățiți de o coardă neroditoare — de Iuda. De aceea El a zis: „Voi sunteți curați acum pentru cuvântul pe care vi l-am spus” voi puteți fi primiți acuma pentru credința, ascultarea și credințioșia pe care ați arătat-o. Ce bucurie trebuie să-i fi cuprins pe cei unsprezece, când au auzit aceste cuvinte pline de îndurare! Și ce bucurie trebuie să ne cuprindă pe noi, când înțelegem însemnătatea acestor cuvinte aplicate nouă! Lăudat și mărit fie Dumnezeu pentru acest mare dar al favoarei Sale prin Christos — nu numai că ne-a iertat păcatele și ne-a acoperit cu haina dreptății Sale, dar pe lângă aceasta ne-a făcut în stare a fi primiți de Părintele ceresc ca și coarde în via adevărată, curățiți prin Cuvântul Său. Totuși acesta e numai

începutul. Dacă vrem să rămânem în brațele Tatălui nostru ceresc, pentru ca El să ne dea binecuvântarea deplină, trebuie să ținem în minte, că aceasta depinde cu totul de stăruința noastră continuă de-a ține legătura binecuvântată ca coarde în via adevărată.

Dacă noi nu vom produce roadele cerute, atunci nu vom putea rămâne în această legătură. Iar dacă vom aduce roade, dacă vom avea acel spirit și aceeași dispoziție ce a fost în Domnul nostru și vom dori ajutorul și puterea Sa atunci darul Său va fi cu noi în tot timpul necesar și așa vom ieși învingători. Fructele care le dorește Tatăl nostru nu se pot produce numai dacă suntem în legătură cu Cristos, pentru ca El să ne dea puterea Spiritului și a Cuvântului Său ca să vrem să facem buna Sa plăcere. Asigurarea este aceea că, dacă noi rămânem în El, vom aduce multă roadă, dar fără El nu vom putea face nimic.

Care e natura acestor roade? Și cum putem noi ști care sunt roadele pe care le caută Părintele ceresc? Răspunsul este că sub conducerea greșită și exemplul amăgitor al „viei pământului” — mulți au ajuns să creadă, că templele frumoase pământești cu diferitele lor servicii pline de pompă și ceremonii, plătite cu bani, și diferite daruri, orfeline, spitale etc, etc, sunt roadele pe care le dorește Domnul. Totuși aceasta e o greșeală serioasă. Dacă acestea sunt roadele adevărate, atunci Domnul Isus și apostolii Săi n-au produs roadele cerute, deoarece ei n-au clădit biserici, catedrale, temple, nici orfeline, nici spitale, și nici n-au învățat pe urmașii lor să facă astfel de lucruri. Dacă într-adevăr acestea ar fi fost roadele cerute de Părintele ceresc, atunci ei au fost cu totul greșiți. Dar noi susținem că greșeala nu e la ei, ci la „via pământului” care călăuzită de spiritul lumii, a introdus omenirea în obiceiurile de astăzi pe care lumea le aprobă ca fiind coardele adevărate.

Noi nu criticăm instituțiile de binefacere, fiindcă pe acelea și noi le credem bune și potrivite. Totuși credem că lumea e deplin capabilă să se îngrijască și să-și pregătească astfel de instituții. Diferitele instituții, pe care Creștinii le cred în mod greșit că sunt roadele lor, sunt clădite și suportate de public prin colecte! Domnul ne spune că lucrul principal al urmașilor Săi este împărăția și dreptatea Sa, iar de lucrurile pământești să se ocupe numai în ce privește hrana și îmbrăcămintea. Ei trebuie să fie cu totul separați de lume și de toate planurile și scopurile ei, și dacă sunt membre în Corpul lui Cristos ei trebuie să aducă roadele viei plantate de Părintele ceresc.

### **Roadele spiritului sfânt adevărate**

Din nebagare de seamă de multe ori se crede, că roadele spiritului sunt activități în serviciul adevărului, cum e de exemplu distribuirea literaturii care conține adevărul, predicile, aducerea unora din întunec la lumina cunoștinței adevărului etc. Toate aceste lucruri bune sunt socotite de unii ca roadele ce le așteaptă marele Vier de la coardele viei adevărate. Totuși nu e așa! Roadele sunt ceva mai nobil, mai frumoase și mai valoroase decât aceste lucruri, și sunt arătate de apostolul Pavel ca și roadele Spiritului. Spiritul Viei trebuie să pătrundă prin toate coardele, altfel ele sunt uscate și de aceea nu pot produce roade, iar coarda fără roade nu poate rămânea în vie, fiindcă Vierul curățește și taie toate coardele care sunt sterpe și uscate. Aceste roade ale Spiritului Sfânt sunt: „dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe, stăpânire de sine”; iar Petru declară, „Căci, dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoaștere a Domnului nostru Isus Hristos.” — Galateni 5:22-23; 2Petru 1:5-11.

În realitate aceste roade sunt unul, adică fundamentul răbdării Creștinului e iubirea. Esența speranței, credinței și bucuriei noastre este iubirea față de Părintele ceresc și încrederea în iubirea Sa, după cum ne este arătată în prețioasele Sale făgăduințe. (Ioan 13:34-35; 1 Moise 22:15-18; Ioan 3:16-17). Aceste roade trebuie să fie aflate în fiecare coardă, care vrea să-și mențină locul în vie și mai târziu să fie părtașă cu via glorificată. De aceea să nu ne amăgim și să credem, că vom trece cumva proba divină fără de aceste roade ale Spiritului sfânt. Toate alte lucruri bune — activitatea în serviciul adevărului, distribuirea adevărului prin grai și scris și orice alt serviciu — sunt primite de Părintele ceresc numai în măsura în care ele sunt rezultatul acestor roade prețioase ale inimii, arătate de Domnul ca fiind „comori în cer”, (Matei 6:20). Și ca să fim siguri că acesta este adevărul, apostolul ne arată explicit, zicând: „chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și nu aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic.” — 1Corinteni 13:3.

Iubiți frați Creștini, să nu uităm, că dacă noi am cheltuit fiecare oră în serviciul adevărului și am da toți banii pentru publicarea acestui adevăr, și dacă ne-am cheltui chiar și viața pentru cauza Domnului, nimic nu ne-ar folosi, dacă aceste jertfe nu ar izvorî din iubirea noastră față de Părintele ceresc, care ne-a iubit atât de mult, încât a dat cea mai scumpă comoară a inimii Sale pentru a ne scăpa din păcat și moarte veșnică, și pentru că iubim pe aproapele nostru ca pe noi înșine. Vedem deci că aceasta înseamnă, că noi trebuie să cultivăm în inimile noastre roadele și grațiile Spiritului Sfânt — umilință, bunătate, îndelungă răbdare, iubire frățească,

iubire față de Dumnezeu, față de Fiul Său, Mântuitorul nostru și față de adevăr — în măsură deplină, dacă vrem să aducem „roadă multă” prin care Tatăl să fie mărit. În tot cazul, aceste roade se vor arăta prin diferite canale și prin plăcerea de-a vesti virtuțile Celui care ne-a chemat din întunec la lumina cunoștinței Planului Său (1Petru 2:9). Având această lumină și cunoștință minunată așezată în inimile noastre în mod potrivit și apreciată după cum se cuvine, toate lucrurile ce avem și ce am putea avea le vom socoti ca nimica în comparație cu vestea Adevărului, „vestea de bucurie mare”, care încă de acum are să fie dată la „toate popoarele”. Cuvântul și adevărul lui Dumnezeu e un foc aprins în inima poporului Său adevărat (Ieremia 20:9). E adevărat că toți care au purtat vestea adevărului divin au fost persecutați și batjocoriți. Profeții din vechime au fost izgoniți pentru credințioșia și iubirea lor față de Dumnezeu, Isus a arătat o iubire atât de mare pentru interesele și planul Tatălui ceresc, încât fariseii și cărturarii și învățătorii legii din timpul Său, pentru că le-a spus adevărul prin care s-au dovedit că nu sunt în armonie cu Dumnezeu, ei l-au omorât. Tot așa s-a întâmplat și cu apostolii și cu toți adevărații urmași ai Domnului de-alungul Veacului Evanghelic. Și așa e și astăzi cu această clasă. Credințioșia în vestirea adevărului poate să ducă pe poporul Domnului la suferință de martir, ca corpurile lor să fie arse, deși nu cu foc literal ci cu focul modern, pe care așa zișii „creștini” de astăzi sunt atât de îndemânateci a-l aprinde. (1Petru 1:7). Dacă acest foc (sau chiar și literal) ne arde pentru că ne-am purtat cu credințioșie față de principiile dreptății și din cauza iubirii noastre mare față de Domnul, atunci într-adevăr putem fi fericiți. — Matei 5:11-12.

### **Coardele uscate**

Declarația Domnului că acele coarde care nu aduc rod vor fi tăiate și arse, dă de înțeles moartea a doua, în care va merge clasa ilustrată prin aceste coarde. Această clasă nu e lumească, pentru că lumea niciodată n-a fost unită cu Cristos, niciodată n-a fost coarde în vie, și de aceea n-a putut fi încercată în această privință. Declarația se referă numai la cei ce au făcut o deplină consacrare Domnului și au primit Spiritul Sfânt. Aceste cuvinte corespund cu declarația apostolului Pavel, care zice: „Înfrișător este să cazi în mâinile Dumnezeului Celui viu!” — Evrei 10:31.

Lumea nu e încă în mâinile lui Dumnezeu, ci e socotită moartă în Adam, după cum ne arată cuvintele Domnului: „Lasă morții să-și îngroape morții lor”. Ei sunt sub sentința de moarte, care a fost pronunțată asupra lui Adam: „cu moarte vei muri”. Numai Biserica e socotită ca eliberată de sub această condamnare și pusă la încercare sau judecată. Și de aceea numai membrii Bisericii pot cădea din mâinile lui Cristos, avocatul lor, în mâinile Tatălui ceresc spre a fi nimiciți în a doua moarte. A fi tăiat de la Cristos înseamnă a pierde orice speranță la viață. Dar chiar și în cazul acesta, noi ne bucurăm știind că învățătura despre chinul veșnic nu e adevărată, ci ei când mor se sting în moarte eternă.

Versul 6 nu se referă nicidecum la clasa care, deși primește pe Isus ca mântuitorul ei, totuși nu face o deplină consacrare pentru a deveni coarde în via adevărată, membri în corpul lui Christos. Și nici la turma mare, ci numai la cei ce merg în moartea a doua.

### **Bindecuvântările membrilor din via adevărată**

În versul 7 Domnul ne spune ce fel de bindecuvântări vor primi cei ce sunt în deplină unire cu El: Ei pot cere tot ce doresc și li se va da. Ca această minunată promisiune să se poată îndeplini nu se cere decât o singură condiție, și anume: înainte de a putea cere ceva de la părintele ceresc, ei trebuie să cerceteze cu mare atenție cuvântul lui Dumnezeu ca să afle care este voința Sa și ce pot ei cere potrivit cu voința Sa. Acei ce doresc să rămână în Cristos trebuie să se debrace cu desăvârșire de voința lor proprie, și în locul acesteia să primească voința Capului care a declarat că voia Sa e voia Părintelui care L-a trimis. (Ioan 4:34) Acestea deci sunt mărginirile promisiunii. Noi însă suntem informați, că plăcerea și voința Tatălui ceresc este ca El să dea fiilor Săi Spiritul Sfânt, spiritul adevărului, spiritul sfințeniei. — Luca 11:13.

Versul 8 arată că având noi acest spirit Tatăl ceresc va fi mărit și vom putea aduce roadă multă prin care vom fi recunoscuți ca ucenicii Săi într-adevăr. Domnul declară că pe ucenicii Săi adevărați cât și pe cei falși, „îi veți cunoaște după roadele lor” — Ioan 13:35; Matei 5:16; 7:15-20.